

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Okresný súd vo Svidníku — fortolkning af artikel 6, stk. 1, og artikel 8 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29) samt artikel 38 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — forbrugerkreditaftale — tvangsfuldbyrdelse af en endelig voldgiftskendelse — forbrugerbeskyttelsesorganisations anmodning om at intervenere i tvangsfuldbyrdsproceduren — national lovgivning, som ikke giver ret tredjemand ret til at intervenere — national domstols mulighed for at indrømme sådan intervention

Konklusion

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1, og artikel 8, sammenholdt med artikel 38 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, i henhold til hvilken det ikke tillades en forbrugerbeskyttelsesorganisation at intervenere til støtte for en forbruger i en fuldbyrdsprocedure, som er indledt mod denne vedrørende en endelig voldgiftsafgørelse.

(¹) EUT C 46 af 16.2.2013.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 27. februar 2014 — SIA Greencarrier Freight Services Latvia mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākās tiesas Senāts — Letland)

(Sag C-571/12) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — EF-toldkodeksen — artikel 70, stk. 1, og artikel 78 — toldangivelser — undersøgelse af en del af varerne — prøveudtagelse — forkert kode — udstrækning af resultaterne af undersøgelserne til identiske varer, der er omfattet af tidligere toldangivelser, efter frigivelsen — efterfølgende kontrol — ikke muligt at anmode om en yderligere undersøgelse af varerne)

(2014/C 112/11)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākās tiesas Senāts

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA Greencarrier Freight Services Latvia

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Augstākās tiesas Senāts — fortolkning af artikel 70, stk. 1, første afsnit, og artikel 78, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) — anvendelse af resultaterne af en undersøgelse af en del af de varer, der er omfattet af en toldangivelse, til identiske varer, der er omfattet af andre angivelser — toldmyndighedernes accept af en sådan praksis — efterfølgende kontrol — udstrækning af resultaterne af undersøgelserne til angivelser, der ikke længere kan verificeres

Konklusion

Artikel 70, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at idet bestemmelsen alene finder anvendelse på varer omfattet af »en og samme angivelse«, giver den ikke toldmyndighederne mulighed for, i en sag som den i hovedsagen foreliggende, når disse varer er blevet undersøgt af disse myndigheder i perioden forud for frigivelsen heraf, at udstrække resultaterne af en undersøgelse af en del af varerne omfattet af en toldangivelse til varer, der er omfattet af tidligere toldangivelser, og som allerede er frigivet af de pågældende myndigheder.

Derimod skal forordningens artikel 78 fortolkes således, at den tillader toldmyndighederne at udstrække resultaterne af en undersøgelse af en del af varerne omfattet af en toldangivelse, foretaget på grundlag af udtagne prøver af disse varer, til varer omfattet af tidligere toldangivelser indgivet af samme klarerere, som ikke har været og ikke længere kan være genstand for en sådan undersøgelse, idet fravigelsen allerede er bevilget, når disse varer er identiske, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 38 af 9.2.2013.

**Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 27. februar 2014 — Lyreco Belgium NV mod Sophie Rogiers
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidshof te Antwerpen — Belgien)**

(Sag C-588/12) ⁽¹⁾

**(Socialpolitik — direktiv 96/34/EF — rammeaftale vedrørende forældreorlov — § 1 og § 2, stk. 4 —
forældreorlov bevilget i form af nedsat arbejdstid — afskedigelse af arbejdstageren, uden at der foreligger
tungtvejende grunde eller en tilstrækkelig begrundelse — fast beskyttelsesgodtgørelse på grund af
afholdelse af forældreorlov — beregningsgrundlaget for godtgørelsen)**

(2014/C 112/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidshof te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Lyreco Belgium NV

Sagsøgt: Sophie Rogiers

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Arbeidshof te Antwerpen — fortolkning af § 1 og § 2, stk. 4, i den rammeaftale vedrørende forældreorlov, som blev indgået af de generelle tværfaglige organisationer UNICE, CEEP og EFS, og som findes i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 (EFT L 145, s. 4) — deltidforældreorlov — nedsatte ydelse — afskedigelse uden alvorlig grund af en arbejdstager inden udløbet af en forældreorlov — metode til beregning af godtgørelse for afskedigelse

Konklusion

§ 2, stk. 4, i den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der blev indgået den 14. december 1995, og som findes i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS, som ændret ved Rådets direktiv 97/75/EF af 15. december 1997, læst i lyset af både de formål, der forfølges med denne rammeaftale, og rammeaftalens § 2, stk. 6, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den faste beskyttelsesgodtgørelse, der skal udbetales til en arbejdstager, der afholder forældreorlov i form af nedsat arbejdstid, såfremt arbejdsgiveren, uden at der foreligger tungtvejende grunde eller en tilstrækkelig begrundelse, ensidigt opsiger ansættelsesforholdet med denne arbejdstager, der har en tidsbegrænset fuldtidsansættelse, beregnes på grundlag af den nedsatte løn, som vedkommende modtager på tidspunktet for sin afskedigelse.

⁽¹⁾ EUT C 79 af 16.3.2013.